

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

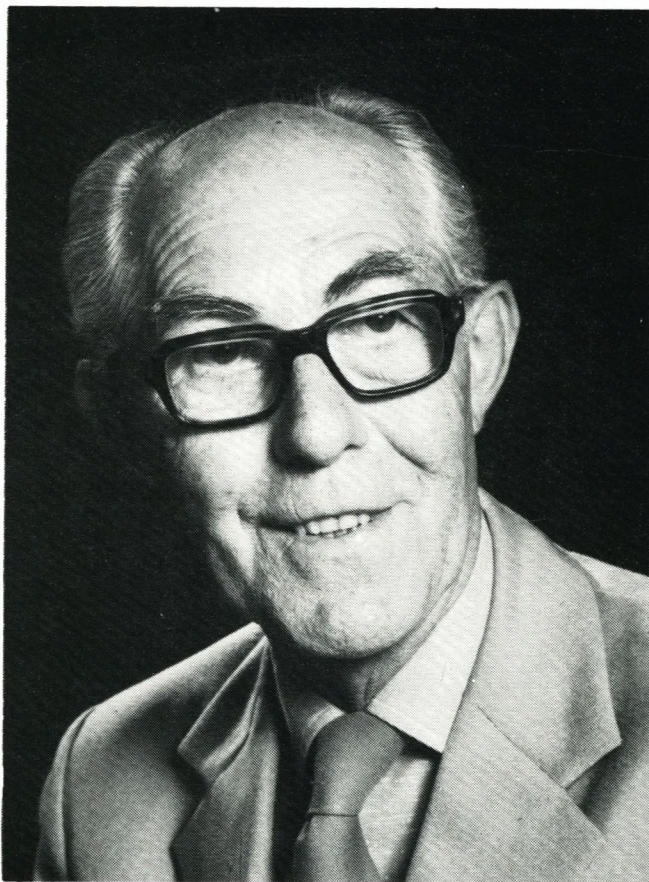
SORANER - *bladet*

Månedsskrift for Soransk Samfund

December

Årgang 77 . Nr. 10

1992

SVEND CLAUSEN (S 25)
1907 – 1992

Medlem af Soransk Samfunds bestyrelse i
50 år fra 1930–80

Ærkesoraneren Svend Clausen (S 25) er død

Ganske kort før årsfesten på Sorø Akademi kom meddelelsen om, at Svend Clausen var død efter en ganske enestående indsats, idet han i 50 år fra 1930-1980 var medlem af bestyrelsen i Soransk Samfund, den største del af tiden næstformand og bestyrer af Samfundets legatmidler. Han kom i denne lange periode i personlig kontakt med så mange gamle soranere, at man kan undres over, at han aldrig blev valgt til formand. Det manglede ikke på opfordringer, men her trak han grænsen! Han dirigerede de forskellige formænd, trak i snorene og sørgede for, at de sagde de rette ord på det rigtige tidspunkt, og i alle tilfælde var det ham, der havde skrevet den tale, som Johannes Brøndsted holdt ved Soransk Samfunds 100 års jubilæumfest, og S. C. var fuld af historier om alle de fremtrædende mænd, der ned gennem tiden har spillet en stor rolle for Samfundets anseelse udadtil, så det var en fornøjelse at være sammen med ham.

Han blev student i 1925, studerede jura og gjorde karriere inden for husbukkeforsikring, og allerede i 1930 blev han indvalgt i bestyrelsen. Nogle sagde, at valget skete for at lukke munden på et par kværunlanter, idet Gudmund Magnusen blev indvalgt ved samme lejlighed. De to unge mænd havde gjort sig bemærket ved at arrangere en række hyggeaftener for Samfundets medlemmer. Andre sagde, at de blev valgt, for at de skulle sørge for at få Soranerbladets højt værdsatte redaktør H. G. Olrik til at forlade bestyrelsen, da man fandt ham for diktatorisk. Jonas Bruun, der dengang var en ung oprører, affyrede en bredside mod Olrik ved en generalforsamling, så han nedlagde sit mandat. Nu var formålet opnået, men da S. C. fortalte Olrik, hvordan det hang sammen, morede Olrik sig højlydt og betonede, at S. C. endelig måtte fortsætte i bestyrelsen, og det gjorde han!! Og S. C. kom til at sætte sit præg på alle de store arrangementer i den kommende tid, og der var nok at tage fat på. Man skulle tro, at det var løgn, men

der arrangeredes et bal i Studentereforeningen med souper, 3 retter mad, tre slags vin, kaffe og levende musik til kl. 3 nat for en samlet pris af 8 kr. *pr. par*. Samfundets ture til Sorø havde deres glansperioder i 1930'erne med afhentning ved toget, march med orkester i spidsen, frokost på Parnas og middag på skolen. Skolens 350 års jubilæum med spisning i et stort telt på plænen foran Ingemanns Hus og udstilling af soransk kunst i gymnastik- og sløjdsalen, der blev grundlaget for Sorø Kunstmuseum. Her trak Thorlacius Us-sing det store læs, men her som ved alle andre arrangementer var »den grå eminence« i Svend Clausens skikkelse med og sørgede både for detaljerne og de store linier.

Svend Clausen fik også etableret et godt forhold til de skiftende rektorer, som han forstod at behandle på den rigtige måde, når der skulle træffes aftaler om Sorøture og andre arrangementer i samarbejde med skolen. Forholdet til skolen blev bedre og bedre. Rektor Østergaard var den første rektor i Samfundets bestyrelse, og rektor Erling Kristensen fortsatte traditionen i erkendelse af, at det gode formål mellem Skolen og Samfundet er af overordentlig stor betydning for begge parter.

Svend Clausens betydning for Soransk Samfund kan ikke overvurderes, og det fandt udtryk den 12. april 1980, da han blev »bespist på Prytaneion« ved en middag for tidligere og daværende medlemmer af bestyrelsen med damer i Lovsangs-salen på Sorø Akademi, nøjagtigt på 50 års dagen for hans valg til bestyrelsen.

Æret være mindet om ærkesoraneren Svend Clausen.

Red.

Årgangene 1961-85

Vil I være så venlige at sende spørgeske-maet **nu** til Palle Taarnhøj, Billesborgvej 31, 4600 Køge.

Vellykket årsfest 1992

»Det var dog en herlig årsfest - simpelt-hen den bedste fest i de år, jeg har været med!« - sagde en af de midaldrende deltagere, da han ved midnatstid passerede mig på vej ud af huset. Nåda, tænkte jeg; men ved nærmere eftertanke måtte jeg give ham ret. Det var en af de fester, hvor alt lykkes - fra den stemningsfulde indledning i kirken til den sidste vals. - Og så var der endda for én gangs skyld sørget for et passende nachspiel!

Vi mødtes som sædvanligt i kirken kl. 5; Chorus Soranus sang et program, der bragte os gennem musikhistorien frem til midten af forrige århundrede - fra gregoriansk sang over Palestrina og Haydn til Bay/Ingemann - hvorefter *Knud Vad* gik til orglet og satte et effektfuldt punktum for koncerten med den 3. af César Francks »3 koraler«. Smukt, smukt og stemningsfuldt - en dejlig optakt til festen.

I festsalen bød *Erling Kristensen* velkommen; han glædede sig bl.a. over, at man nu med færdiggørelsen af hovedbygningens udvendige restaurering var nået et stort skridt nærmere mod målet: at skolen i det ydre og i det indre fremtræder i en overordentlig god stand. Samfundets formand, *Niels-Ulrik Kopp*, takkede for rektors velkomst og for den velvilje, vi altid bliver mødt med dernede. Derefter bad han os allesammen med ham mindes *Svend Clausen*, der var død et par dage forinden. Efter afsyngelsen af »Jeg veed et sted«, introducerede Kopp årets festtaler, sognepræst Elisabeth Uldall (S 62), der til fulde indfired forventningerne med en i ordets bedst forstand viis og dog festlig tale. Derefter sang vi et par vers af »Der står et træ«, og så gik vi til bords.

For en del år siden var jeg også blevet bedt om at referere årsfesten, og ved den lejlighed måtte jeg desværre brokke mig noget over maden. Det var der bestemt ingen grund til i år; sjældent (om nogen-sinde) har vi fået en så lækker servering! Kødet, gemysen, som min mormor sagde, den bagte kartoffel, kuvertbrødet (de

mange, der lod det stå, ved ikke, hvad de gik glip af) og desserten, der var noget for den store, søde tand - lækker!! Vinen var udmærket og (ret) rigelig, og severingen blev som sædvanligt varetaget effektivt og fejlfrit af en flok velexercerede 2.g'ere.

Jubilartalen blev talt og spillet af *Niels Heilmann* (S 42); hans historie om klarinetten, der oprindeligt tilhørte Sorø Akademis Soldaterkorps, blev ikke ringere af, at nogle af os havde hørt den før. Dimittendtaler *Katja Lindberg* talte om forskellen mellem den usikre og lidt skræmte pige, der med hele facadepanseret på plads engang trådte ind gennem Klosterporten og den sikre, åbne og tillidsfulde unge kvinde, der 3 år senere gik ud igen - og om skolens rolle i den udvikling. Flere andre taler fulgte, før vi gik til kaffebordene i de små sale ovenpå.

Musikken til dansen stod *Finn Zieglers Kvartet* for, nu på 5. år - og han spiller jo en dejlig Lanciers! Den blanding af jazz, latinamerikanske og traditionelle danserytmer, han står for, lokkede en del dansende på gulvet, også når der ikke chasseredes til højre og til venstre; men mange andre blev siddende. Så det er måske et spørgsmål, om vi næste år skal vende tilbage til noget mere »traditionelt«?

De senere år har barernes placering og funktion været et stigende irritationsmoment, og det var der taget fat på i år. For det første var baren i Gule Sal flyttet ind i det fjerneste hjørne af Lovsangssalen og suppleret med én i ØH, hvad der fjernede den sædvanlige gennemfart og trængsel i de små sale og gav et meget behageligere opholdsmiljø der. Og for det andet sluttede festen med en tiltrængt nyskabelse: *først* holdt musikken op med at spille, og *derefter* - 10 minutter senere - lukkede baren. Tidligere var det, som alle husker, omvendt, og det vakte berettiget misnøje blandt dem, der måtte ud i nattekulden uden at få skyllet den sidste lanciers ned.

Skal en fest lykkes, skal rammen selvfølgelig være i orden, og det var den. Men

Soransk Samfunds legater søges inden 15. januar

Ansøgning om de nedennævnte legater skal *inden den 15. januar 1993* indsendes til *fru Karen Jensen, Fru Ingesvej 20, 4180 Sorø*, stiledede til Soransk Samfund med angivelse af, hvilke legater der søges. Der findes ikke særlige ansøgningsskemaer, men i ansøgningen må der redegøres for, hvad legatet ønskes anvendt til, samt for ansøgerens økonomiske forhold, *tillige med cpr. nr.*

Ansøgere, der tildeles legatportion, vil modtage meddelelse herom.

Det tilføjes, at legatmidlerne er relativt beskedne, og at legatportionerne er skattepligtige.

1.

Fhv. handelsskoleejer og forstander Valdemar Petersens og Ingeborg og Poul Suhr-Henriksens legat. Legatet kan søges af gammelsoranere med realeksamen eller den afsluttende prøve, der kommer den tidligere realeksamen nærmest, trængende gammelsoranere eller gammelsoranere i øvrigt under uddannelse.

2.

Støttefondet for gamle Soraneres efterladte.

Legatet kan søges af gamle Soraneres efterladte. Fortrinsret har enker med børn.

3.

Soransk Samfunds 100-års jubilæumslegat.

Legatet kan søges af nuværende eller tidligere elever og lærere.

4.

Digteren, cand. jur. Aage Krarup Linds legat.

Legatets formål er at bekoste eller yde tilskud til udgivelse af kvalificerede arbejder af kunstnerisk, videnskabelig eller praktisk art og kan søges af personer, der i mindst 3 år har været elever på Sorø Akademis Skole, eller som er eller gennem en årrække har været lærere ved skolen.

Karen Jensen

Årsfesten (fortsat)

først og fremmest skabes en fest jo af deltagere; og de ca. 300 deltagere i år (ca. 160 til middagen og 140 senere kommende) var helt igennem indstillet på at gøre det til en *rigtig* fest. Det lykkedes!

Til sidst en buket til *Jesper Bryde*: han havde fået den lyse idé at organisere et nachspiel på »Café Esther« i Østergade - det lokkede mange, og det bør absolut blive en tradition fremover!

ps.

HUSK

at anmelde flytning til Soransk Samfunds kasserer Torben Juul Andersen, Kochsvej 16, 1812 København F.

Tlf arb. 33 33 34 69.

Tlf. privat 31 24 85 24.

NB: Opgiv medlemsnummer.

Ingemanns esoteriske viden

-Det naturlige og det erhvervede klarsyn

Af Vagn Predbjørn Jensen

I år kan vi fejre 200 året for Bernhard Severin Ingemanns fødsel, idet han fødtes i Torkildstrup Præstegård på Falster den 28. maj 1789, samme år som den store franske revolution brød ud. Ingen dansk digter har været elsket højere end han - måske bortset fra vennen H. C. Andersen. Hans historiske romaner blev indtil for få år siden læst af de fleste unge mennesker, og hans *Morgen- og Aftensange* hører stadig til de efterhånden få salmer og åndelige sange, som børn lærer i skolen. Men i en materialistisk tid bliver han stadig sværere at forstå. De fleste har vist det indtryk, at Ingemann er uhjælpelig passé. Derfor skal denne artikel ikke mindes den betydning, som Ingemann har haft, men handle om noget af det, som peger mod fremtiden: hans esoteriske impuls.

Ingemann troede på åndelige væsener. Engle var for ham realiteter, ikke blot lyrisk pynt. Når han skrev sine historiske romaner og sit hovedværk, digtkredsen

Holger Danske, gjorde han det for at tjene den danske folkeånd, der for ham ikke var en abstraktion, men et åndeligt væsen, som han følte sig forbundet med. Han troede ikke alene på et liv efter døden, men også på et liv før fødslen, og adskillige af hans digte kan tydes derhen, at han regnede med gentagne jordliv.

Når alle disse ting var virkelige for Ingemann, kan det skyldes, at han var i besiddelse af klarsyn. I det mindste tyder hans lille eventyrroman fra 1831, *Huldregaverne eller Ole Navnløses Levnets-Eventyr fortalt af ham selv*, på en forbløffende viden om to forskellige slags klarsyn.

Den berømte fysiker H. C. Ørsted følte ikke alene universitetet, men endog videnskaben angrebet i Ingemanns vittige skildringer, og han fremkom med en usædvanligt skarp anmeldelse. Ingemann svarede med nogle sagtmødige *Oplysninger til Huldregaverne*. Han mente selv at have holdt ligevægt mellem to yderligheder, den falske realisme og den falske idealisme. En forsker som Vilhelm Andersen siger imidlertid:

»Derimod kan Ingemann heller ikke efter »Oplysningernes«
Fremkomst frikendes for at have delt sin Helts Følelse for en Åndeverden, der er utilgængelig for de almindelige Sanser. Bogen indeholder flere Træk af okkult Erfaring.«
Vilhelm Andersen: *Illustreret Dansk Litteraturhistorie*, 1925 (3. bind, side 240).

Vilhelm Andersen er her på sporet af noget væsentligt, men han følger ikke dette spor, hvad enten det skyldes mangel på viden eller mangel på interesse. Huldregaverne anser han dog for at være et af Ingemanns tre bedste værker.

Huldre-Gavernes fortæller og hovedperson, Ole Navnløs, fødes i nærheden af Kongsberg i Norge i et ikke angivet år. Hans forældre er bønder. Da han er lille, fortæller moderen ham mange eventyr. Et af dem - om huldrenes gaver - gør et særligt indtryk på ham, fordi han opdager, at hun har tårer i øjnene.

Huldrer er særligt norske væsener, be-

slægtet med de danske elverfolk. Huldrer betyder »det skjulte, usynlige folk«, idet »Huldrer« er beslægtet med at »hylle«. (Holbek og Piø: *Fabeldyr og sagnfolk*, 1967, side 136).

Eventyret eller sagnet handler om en norsk bondekone, som bliver hentet til en huldrekonens fødsel for at yde barsels-hjælp. Hun ser, at det nyfødte barn får øjne og ører smurt med en særlig salve for at blive »klarøjet og lydør«. Da hun skal ønske sig en belønning, vælger hun - trods huldrernes advarsler - den lille sølvkrukke med salve, og efter hjem-komsten smører hun ører og øjne dermed.

En helt ny verden åbner sig nu for hende. Hun ser således sin mand slentre ga-bende bag ploven og opløje så dejlige ro-ser, liljer og tulipaner, som hun aldrig før har set, mens lærkerne synger om blom-sterageren, som Guds engle har vandret henover ved dagry.

Sådanne syner gør hende imidlertid en-som og ulykkelig. Man anser hende for sindssyg.

Seks år gammel bliver Ole sendt hjem-mefra, og han ser aldrig mere sin mor i live. Efter hendes død finder han huldrer-nes gave, den lille sølvkrukke og tre kost-bare ringe i hendes gemmer. Det står ham nu klart, hvorfor moderen i sin tid var så sælsomt bevæget. Hun fortalte ham sin egen historie! Hun var selve eventyrets bondekone, som blev anset for vanvittig! Og på grund af hendes angivelige vanvid sendte man ham bort.

Ole smører nu selv øjne og ører med salven og bliver »klarsynet og lydør«, - som Ingemann kalder det. Den nye synsk-hed er ikke til stede hele tiden, men viser sig i pludselige glimt. I sådanne øjeblikke gennemskuer han livet i universitetsbyen, hvor han lever. (Den har en umiskendelig lighed med København på Ingemanns tid). Ofte bringer denne skuen ham i pin-lige situationer, og han gør, hvad han kan, for at skjule sin usædvanlige evne.

Skildringen af disse syner er interes-sante og ofte meget morsomme. Fri fanta-si, vil mange på forhånd sige. Men når læ-

seren har fordybet sig i dem en stund, får han en fornemmelse af, at de har bag-grund i virkeligheden. Ingemann må selv have oplevet i hvert fald noget af dette!

Det bliver hurtigt Ole klart, at der er tale om mere end billedsprog, når man sammenligner visse mennesker med dyr:

»Hos rovbegjerlige, grusomme og hov-modige Mennesker bliver Rovdyr-Lig-heden mig ofte dæmonisk og rædselsfuld. Jeg kjenner Ræve-, Tigre- og Hyæne-Ansigter, som jeg gruer for. Hos Narre og Gjekke er Carricaturen mig dog kun lat-terlig. Hos godmodige, fromme og uskyl-dige Mennesker finder jeg Dyr-Ligheden højst ubetydelig: med deres Fysiognomier synes mig Sangfuglene at have mest tilfæl-les. Men der gives Ansigter, som er saa ophøjede over enhver Lighed med de la-vere Klasser i Skabningsrækken, at de sy-nes mig at danne Overgangen til en højere Række Væsener end Mennesket.« (Side 179 i *B. S. Ingemann: Samlede Eventyr og Fortællinger*, 4-5 bind, 1913, hvorfra også alle de følgende citater er hentet).

Ole studerede hos en ortodoks docent, men da man eksaminerer Ole, afsløres docentens læresætninger som hedenske. Ole har opfattet den virkelige mening, ik-ke ordenes ydre betydning:

»Jeg maatte gjøre mangfoldige Und-skyldninger; men ligesom jeg søgte at red-de mig ud af denne forlegenhed, forvand-ledes pludselig Auditoriet for mine øine til en Maskeradesal, og jeg saa mig omrin-get af saa mange latterlige Masker og Car-ricaturer, at det var mig umuligt at holde min Latter tilbage. Jeg lod som om jeg fik Næseblod og løb bort med Tørklædet for Næsen.« (Side 181).

Ved en doktordisputats benægter dok-toranden djævelens og alle onde ånders eksistens. Ex auditorio opponerer nu en fremmed professor og vinder respekt på grund af sine sproglige færdigheder. (Overhovedet ser man ikke ret meget på meningen, men desto mere på sproget ved dette fakultet). Den fremmede opponerer så dygtigt, at han efterhånden også får den

vordende doktor til at fornægte adskilligt andet:

»Han bragte saaledes efterhånden den unge magister ved en række af Consequentser til at erklære alle Skriftens Vidnesbyrd om onde Aanders Personlighed for blotte Billeder og figurlige Talemåder, og han fik ham tilsidst til at indrømme det samme om den hellige Aand og alle Engle eller gode Aander; han fik ham let til at benægte Tilværelsen af al Aand i Almindelighed som noget Personligt og Levende, og til at forklare dette Udtryk som en blot Betegnelse paa et abstrakt Begreb.« (Side 182).

Pludselig ser Ole, at den drevne opponent har en lang dyrehale, og den be-rygtede hestehov stikker frem gennem en sprække i støvlen.

Ved en fest oplever Ole spillekortene som levende, mens spillerne er viljeløse automater:

»Jeg saae tydeligt hvorledes Konger, Damer og Knegte blinkede med Øine, idet de fore hverandre forbi, og gennem de barnagtige Carricatur-Afbildninger af Konger, Dronninger og hedenske Helte saae jeg en hel række af smaa, lystige Dæmoner, der spillede en Skjæbneleg med Mennesker og ligesom trak deres Liv og Sjæl over i sig, medens de hoppede sælsomt mellem hverandre og bestemte hvert Ord og hver Tanke.« (Side 183).

Grebet af angst går Ole ind i balladen. Men her danner musikken figurer:

»Disse synlige Klangfigurer hvirvlede sig vildt mellem hverandre blandt de Dansende og dannede snart for mine Øine smaa Par af dansende Gnomer, der i de forunderligste Skikkelser fløj ind under Herrens Veste eller forsvandt i Damernes Lokker. Nogle af disse Klangfigur-Gnomer lignede smaa nydelige Amoriner, andre var pukkelryggede og vanskabte. Jeg måtte uden Tvivl have opspilet Munden usædvanlig højt i min Forbaueselse; thi jeg fik pludselig en stærk Hoste, og jeg mærkede, at jeg var nær ved at nedsvælge et saadant dansende Gnomepar, som jeg

dog lykkeligt blev af med ved Hosten.« (Side 184).

Det bliver mere og mere tydeligt for Ole, at store dele af civilisationen beherskes af sådanne gnomer. De findes allevegne, hvor man er »traadt ud af det oprindelige forhold til Naturen.« (Side 184). Når han går ved havnen og ser Toldboden og Børsen, kan han tydeligt iagttage gnomernes spil:

»Over alle Handelsvarer, Vexler, Obligationer og Anvisninger, saavel over alle Poser med Guld eller Sølv, flagre smaa koboldagtige Støvgnomer, som jeg kun kan skjelne, naar Solen skinner paa dem; de bevogte med den største Omhu hver sin Skat, som vist tillige er deres egentlige og for Alle synlige Legeme, og de forlode det kun af og til for at flyve om mellem Kjøbmændene og andre Lysthavere og hviske dem Tingenes og Gnomlegemernes høie Værd og Fortjeneste i ørene; derved bestemme de disse Folks tanker, Domme og Speculationer, sætte deres Lyster og Begjeringer i Virksomhed og gjøre sig i den Grad til deres Herre og Mestre, at de til sidst bestemme ethvert af disse Menneskers Skridt tillige med enhver af deres Tanker og Følelser.« (Side 184-185).

På teatret oplever Ole noget lignende. Publikum tror, at skuespillerne spiller stykket, men i virkeligheden er det stykkets genius - eller kobold - der »spiller skuespillerne«:

»Den skuespil-Genius eller Gnome, jeg saaledes personlig og virkelig seer, flyver snart som en lille, dejlig Engel, snart som en pudserlig Kobold, men undertiden som en vanskabt, bevinget Djævel, henover Baggrunden på Scenen. Snart synes disse Væsener at danne sig deres synlige Legemer af Lysstraalerne fra Stjernehimlen, naar et Vindue eller en Loftluget aabnes, snart af Lampeosen eller af Støvet fra Coulisserne. Naar den store, geniale Skuespiller henriver alle, idet han ganske synes at glemme eller opoffre sin Personlighed og tabe sig i den Character, han fremstiller, saa seer jeg ofte en fin Lysstraale

svæve over ham og til sidst ligesom forene sig med ham i en Skikkelse, som hverken er Kunstneren selv eller hint lysende Væsen, men et Kunstværk, der i højeste Grad henriver og begejstrer. Dette er især Tilfældet med den store, tragiske Skuespiller.« (Side 186).

Talrige mennesker afslører sig som in-sektagtige væsener. Enkelte åbenbarer sig som rene maskiner, således en ung, sund pige, som Ole er forelsket i. Hun taler om madlavning, og en aften gør en snurrende lyd ham opmærksom på, at han går med en stegvender under armen. Denne oplevelse virker naturligvis stærkt afsvælende på forelskelsen.

Ole frygter efterhånden for, at han er ved at blive gal, og går til en berømt læge, der under konsultationen viser sig at være en mulvarp. Og en dag, da han er til eksamen, går det galt. Blandt tilhørerne ser han en masse kirkerotter, og da han kommer til at sige, at han ikke vil eksamineres af en skarnbasse, bliver han bortvist fra universitetet.

Forinden har han haft en afgørende oplevelse. Under en vandring uden for byen sammen med sin »fede æstetiske Ven« ser han en vogn, hvori der sidder en ærverdigg gammel mand og en ung dejlig pige, som har et fuglebur på skødet. Dette må imidlertid være resultatet af hans skuen, for vennen oplever dem som en pukkelrygget olding og en mumieagtig gammeljomfru, som taler affekteret fransk med et par stygge papegøjer. De to i vognen er grev Stjerneskjold og hans datter Camilla. Greven bliver hans esoteriske lærer, Camilla bliver kvinden i hans liv.

Wilhelm Andersen mener, at de repræsenterer to mennesker, som stod Ingemann åndeligt nær:

»I billedet af Oles Samliv med disse Venner paa deres ensomme Slot er der Luft af Sorøes Efteraarsnætter. Greven minder ikke blot ved sin Stjerne-Poesi om Ingemanns daværende Kollega Hauch, der i Digtet »Bekendelse« og Skuespillet »Tycho Brahes Ungdom« paakalder de samme Stjerner, Svanen og Lyren, og hvis

Roman »Guldmageren« i sin Tankegang og Billedform er ligeløbende med Eventyret; Camilla ligner Lucie Ingemann.« (*Illustreret Dansk litteraturhistorie*, bind 3, Side 241).

Lucie må åbenbart have haft kvaliteter, som kun få foruden Ingemann begreb. Af de fleste samtidige skildres hun som mærkelig og »gammel« allerede i de unge år. Man kan altså ikke sige, at Ingemann har været blind for andres vurdering af hustruen, men i Huldre-Gaverne rehabiliterer han hende.

Få år før udgivelsen af Huldre-Gaverne var Hauch blevet Ingemanns kollega ved Sorø Akademi, og de to mænd knyttede et venskab, som kom til at betyde meget for dem begge. Blandt deres samtaleemner var der ikke så få, som berørte de såkaldte grænseområder:

St. Simonismen, Alkymi, Polypernes forunderlige Natur, Malerkunstens Mesterværker, Havedyrkning, Aabenbaringer fra Aandeverdnen, Opdragelse, Fysik og navnlig Poesi.« (Kjeld Galster: *Carsten Hauchs Manddom og Alderdom*, 1935, (side 66).

Man sporer sandsynligvis også Hauchs påvirkning i huldremotivet, idet han var født i Norge og opvokset i en bygd, hvor han var omgivet af mennesker, som fortalte om den slags.

Ole bliver lærer for grev Stjerneskjolds sønner og fører dybe samtaler med greven. Indtil nu har Ole troet, at huldernes gave var god trods det ubehag, den nu og da kunne forvolde - og læseren har delt denne tro. Ingemanns skildringer af klar-synet er anskuelige og fornøjelige, og her afsløres materialisme, så det forslår! Men nu foretager Ingemann en vending, som overrasker læseren og ryster Ole. Greven bliver en skønne dag klar over, at Ole har erhvervet sig indblik i åndevednen ved hjælp af huldernes gave, og da føler han sig nødt til at sende sin lærling bort.

Greven er også i besiddelse af klar-syn, men det virker ædlere end Oles. Han oplever tilværelsen som en enhed, hvor ånd og materie gennemtrænger hinanden.

Også Ole kommer til at opleve en sådan harmoni:

»Naturens Hemmeligheder bliver mig daglig klarere, og jeg begynder med Forbauselse og salig Henrykkelse at skue ind i Aandernes vidunderlige verden. Det svælgende Dyb, man troer udspejndt imellem Aandeverdenen og den synlige Verden, forsvinder nu for mit opklarede Blik, og hvad jeg ofte før har anet og haabet, seer jeg nu er sandt og virkeligt: Vi leve og røre os daglig midt i den herligste aande verden; men vi høre og se det kun ikke i vor sædvanlige Blindhed og Dorskhed.« (Side 223)

Baggrunden for Grevens skuen er okkult viden:

»Jeg mener just ikke Astrologi og Alchymi, men især Cabale og den hellige Teosofi.« (Side 214)

Cabale er det franske ord for kabbala, en hemmelig jødisk lære af mystisk-teosofisk art. Som sin mester nævner greven Simon Schertachides, hvis lære er udgået fra »Menneskeslægten Stamfader og fra Menneskeaaanders høieste Klarhed i deres første paradisiske Periode«. (Side 129). I overført betydning kan dette være rigtigt. Men kabbalen i sin nuværende form menes at være blevet til i middelalderen. (Det har ikke været mig muligt at finde nogen Simon Schetachides blandt kendte mestre.)

Det fremgår af handlingen, hvad Ingemann lægger i begrebet kabbala, idet han lader greven skænke Ole en slags kompendium af dens visdom. Ved hjælp af denne bog kalder Ole på et senere tidspunkt en mægtig ånd frem. Ved fortællingens slutning formår Camilla i et øjeblik at vise sig tre hundrede år gammel - for i det næste at være ung og foryngede Ole, altsammen ved hjælp af hemmelighedsfulde ord. Bag de eventyragtige træk betegner kaballa-motivet altså en tro på ordets skaberkraft, som også Ingemanns ven, Grundtvig, delte.

Den hellige teosofi betegner den vesterlandske, kristne tradition, som stod til Ingemanns rådighed, altså skrifterne af Va-

lentin Weigel, Jacob Bohme Swedenborg, Saint-Martin, Schelling og Franz Baader.

Greven har erhvervet sit klarsyn ved tålmodigt arbejde på sig selv, mens Oles er en gave fra huldrenerne. Ole forstår ikke, at der kan være noget galt ved at benytte denne gave.

»Men Salven har dog vist forhøjet mine Sanssevner. Er da ikke enhver sjælden Naturgave en Himlens Velgjerning? og kan der være nogen Skuffelse at befrygte derved?« (Side 232)

Grevens svar lyder:

»Nu frygter jeg, der ogsaa er Bedrag og Skuffelse ved denne Gave, og at de lune-fulde Naturaander kun for en tid har laant Dem, hvad de kan og vil tage tilbage, for at bringe Dem i Tvivl om den evige Sandhed og om den Herligheds Tilværelse, som De dog selv har seet og fornummet. Skulde denne Ulykke ramme Dem engang, naar jeg ikke er Dem nær, saa lad Dem ikke forlede af det Verdslige og Forfængelige i Deres Sind og af det ensidige Forstands hovmod hos Dem selv og Tidens høirøstede Slaver, til at miskjende det Evige og Uforglemmelige i Deres eget Væsen og i den store, besjælede Natur! Foragt aldrig Deres nuværende klare og skønne Tilværelse som Sværmeri og sygeligt Fantasteri! men kom tilbage til mig, og jeg skal føre Dem et vigtigt Skridt videre i Deres Kundskab om Naturens Hemmeligheder. Hvad de underordnede Naturaander formaa, det formaa en gjenløst Menneskeaaand ogsaa - og langt mere. Et eneste Ord i den hellige Skrift har i sin rette Betydning og Forbindelse langt større Magt - saavel til at aabne Øine og Øren for det evige Lys og de evige Livstøner som til at afsløre og omskifte Tingenes skuffende Skikkelser i Verden - end alle mistænkelige Tryllegaver af de mægtige Elementaander.« (Side 223-234)

Den »gjenløste Menneskeaaand« stilles med andre ord over for huldrenes magiske salve. Genløst er et religiøst ladet ord, som omtrent kan oversættes ved forløst, altså befriet, løst eller frigjort ved Kristi kraft. Et væsentligt hjælpemiddel ved for-

løsningen er den hellige Skrift i sin rette betydning, hvilket må betyde: belyst ved vesterlandsk kristen teosofi. Huldrerne er som natur- eller elementånder mistænkelige. Og senere bryder greven fuldstændigt staven over dem og deres gave. Ole er blevet ført vild, fordi han benyttede huldreernes klarsyn på grundlag af en ulutret natur.

»Dit klarsyn, Søn, er ikke blot forføngeligt, men ofte falsk og dæmonisk. Det fremkaldes og næres ikke blot af det Guddommelige i dig, men ogsaa af det Dæmoniske. I den forføngelige Stad var det din egen Forføngelighed og dit Koboldlune, der bragte dig til at miskjende den oprindelige Menneskenatur hos dine Uvenner og de Gjekke, du foragtede. Dine Syner var ligesaa ofte falske som sande. Dine Dyreversioner var aandløse Misfostre af et ukjærligt Sind og af en højst almindelig Higen efter dæmoniske Satyr-Vid og humoristisk Lune, som du deler med de triuelleste Vittighedsjægere. I din Ringeagt for den forføngelige Skin-Lærdom har du været nær ved at miskjende og foragte al sand og ædel Videnskabelighed.« (Side 234).

Greven siger i grunden det samme som Rudolf Steiner i *Hvordan når man til erkendelse af de højere Verdner?*: »Når du forsøger at gå et skridt fremad i erkendelsen af de hemmelige sandheder, så gør samtidig tre skridt fremad for at fuldkommengøre din karakter til det gode.« - Disse tre skridt har Ole forsømt!

Hvad mener Ingemann med huldrenes klarsyn?

Hvis man lægger vægten på, at huldrener er *Naturånder*, kan deres gave være det *naturlige klarsyn*, altså det, man har ud fra sin natur: det arvede, slægtsprægede eller ataviske, en form for synskhed, som i yore dage degenerer.

Hvis man i stedet vælger at betone sagen, altså det ydre middel, hvorved synerne frembringes, får man en yderst aktuel tolkning, og man må da ligefrem kalde Ingemann profetisk! Salven står i så fald for stoffer! At denne tydning ikke er helt

ved siden af, ses senere i historien, hvor Ole giver sig i virusens vold:

»I denne Tilstand kom mine længe savnede overordentlige Sandhedsevner tilbage, men på en ganske anden Maade end tilforn. - Den nærværende virkelige Verden syntes mig nu et skjønt og saligt Paradis. Kippen blev mig til en smagfuld Højtidssal; i de raa Svirebrødre saae jeg lutter ædle, fortræffelige, vittige og aandrige Mennesker.« (Side 249).

Og vinens ånd afslører sig som en - gnom! Han siger:

»Min skikkelse bestemmer jeg selv - men som I har Øine og Sind til, saa maae I see mig. Jeg hører til de ældste Gnomers Slægt. Jeg er Vinbjergenes Gnomkonge.« (Side 249).

Ole vandrer omkring i verden, indtil huldrenes gave er taget fra ham. Og endelig forenes han med Camilla. Han mener nu, at kærligheden var hans eneste klenodie, men belæres af Camilla om, at den åndens og ordets magt, hendes afdøde far ville skænke ham, har betydning sammen med hans begejstring for åndeligt liv og evig dåd.

Camilla står som sin fars arvtager:

»For Videnskab og Konst, for Naturens og Skriftens evige Sandhed staaer vor fordums kjære Helligdom os aaben. Hvad stort og herligt jeg har erkjendt, skal nu heller ikke være dig en Gaade, og intet virkeligt Sandt og Skjøndt skal du i ensindig Forblindelse miskjende.« (285).

Videnskaben, Kunst, natur og religion - altings enhed! Kløften mellem ånd og materie eksisterer ikke mere. Dermed er Ole omsider nået til den sande erkendelse og rette skuen.

Jørgen Heide Jensen (S 38), har indsendt denne artikel, som aftrykkes med tilladelse af forfatteren og tidsskriftet *Janus'* redaktør.

Først trykt marts 89.

Red.

3. g'ernes Holbergaften i Det kongelige Teater

Det har siden 1922 været en fast tradition, at Skolens ældste klasse overværede teatrets Holbergforestilling den 3. december på Holbergs formodede fødselsdag, idet rektor Raaschou-Nielsen i forbindelse med festlighederne i hundredåret for Skolens genoprettelse i 1822 foreslog teatret at indbyde ældste klasse til at fejre Holberg på dagen.

Den lokale tradition i Sorø siger, at rektor henviste til, at finansudvalget havde bevilget et tilskud til Det kgl. Teater på 526.000 kr. og et lån på 1.1 millioner kroner af Stiftelsen Sorø Akademis midler, som aldrig er blevet tilbagebetalt, og derfor syntes rektor, at det var rimeligt, at teatret betalte lidt tilbage af den gæld ved at give Skolen ca. 30 billetter. Dette antal billetter er blevet større i årenes løb.

Billetterne blev leveret, vel fordi det var et rimeligt ønske. Men som med så mange andre traditioner gik det på samme måde i mange år, uanset om rektorer og teaterchefer gik af, og nye kom til.

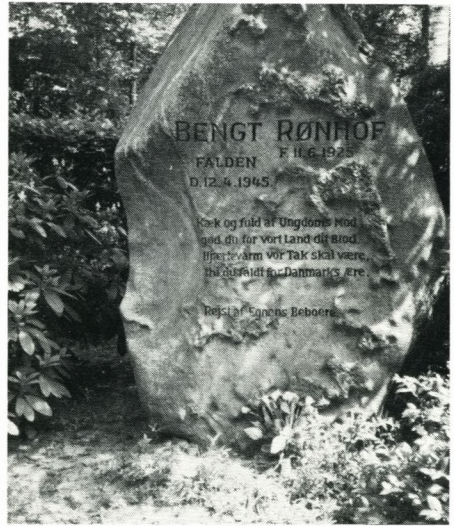
Men nu ser det ud til at være slut. Ved Boel Jørgensens tiltræden som teaterchef aftaltes det, at traditionen kunne fortsætte, hvis der betaltes en symbolsk billetpris på 40 kr., men denne ordning kan heller ikke fortsætte ud over dette år.

Det er bare ærgerligt!!

Red.

Lions Julemærke
fås hos JLK Revision
Sorø 53 63 00 92

Bengt Rønhof (R 41)

Født 11/6 1925

Falden 12/4 1945

»Kæk og fuld af Ungdoms Mod,
gød du for vort land dit blod.
Hjertevarm vor tak skal være,
thi du faldt for Danmarks Ære.«

Rejst af egnens beboere.

Mindestenen er rejst i Bromme skov ved brændeladen ved Kalundborgvejen, hvor han blev skudt af tyskerne, kun 19 år gammel.

SAAB
Oldtimers
Specialbiler

SAAB 96 og 99
totalrenoveres
og
sælges med garanti

NIELS THIELE
Automobiler
3660 Stenlose
Tlf. 42 17 00 72

Runde fødselsdage December 1992

3. Birthe Lindhardt Ahlberg (f. 42, S 61), Lagvågen 45, Ytterby, S-44250 Kungälv, Sverige.
3. Maskinmester Jørgen Hagemester (f. 42, R 60), Stationsalléen 2, 1., lejlighed B, 2730 Herlev.
4. Grosserer Erik Sams (f. 17, '34), Hasserisvej 102, 9000 Ålborg.
5. Grosserer Poul Hansen (f. 17, R 33), Munkevænget 10, st. th., 4180 Sorø.
5. Musikpædagog Inge Bruun Lyngmann (f. 22, S 41), Tromnæsvej 1, 4800 Nykøbing f.
7. Overlæge Peter Waagstein (f. 12, S 31), Højeloft Vænge 185, 3500 Værløse.
11. Radiotekniker Flemming Schoubye (f. 42, R 59), SKA: Pilotstræde, 4772 Langebæk.
15. Justitssekretær Bjarni Dahl (f. 07, S 27), Vesterbrogade 196, 1. tv., 1800 Frederiksberg C.
15. Civilingeniør Per Schrøder (f. 17, S 36), Kong Valdemars Vej 29, 2840 Holte.
16. Radaringeniør Paul Martin (f. 17, '33), ukendt adresse, vistnok i USA.
21. Skovrider Axel Erik Christensen (f. 02, S 22), Himmerigsgårdsvej 5, 5762 Vester Skerninge.
23. Annonceagent Bengt Fosselius (f. 12, R 29), Klostervej 11, 3400 Hillerød.
23. Medical Director V. Daniel L. Schrader (f. 12, R 29), Echeverria 615, 1640 Acaususo, Buenos Aires, Argentina, Sydamerika.
25. Bager Karl-Adolf Olsen (f. 17, R 35), 2902 Hillcrest, Orange, 92667 California, USA.
26. Salgschef Jørgen von Holstein (f. 22, '35), 326 Ridge Crest, Richardson, Texas 75080, USA.
29. Fritidshjemsleder Jørgen Graham (f. 22, R 39), Bakkevænget 17, 3460 Birkerød.
29. 1. reservelære Bengt Max Petersen (f. 32, S 51), Holländareplan 17, S-29200 Karlshamn, Sverige.
30. Museumsoverinspektør John Erichsen (f. 42, S 62), Fridtjof Nansens Plads 3, 2100 København Ø.
30. Revisor Viggo Storm Larsen (f. 32, R 50), 22-1901 Varsity Estate Drive, N.W. Calgary, Alta T 3 B 4 T 7, Canada.
31. Kontorchef, cand. merc. Lars Christian Helweg-Larsen (f. 22, S 42), Søndre Fasanvej 96, 2500 Valby.
31. Amtsfuldægtig Carl Ludvig Hylum (f. 32, S 51), Feldskovvej 40, 4180 Sorø.
31. Læge Jan-Helge Larsen (f. 42, S 61), Pilegårdsvej 22, 2730 Herlev.

Jul i Sorø er udkommet

Jul i Sorø

1992

Pris 70 kr. + porto.

Hugo S. Jacobsen (R 50),
Diget 18,
4180 Sorø
Telefon 53 63 26 05

Jul i Sorø 1992

Atter i år er det lykkedes redaktionen at samle en række interessante artikler, som alle har i det mindste lokalhistorisk interesse, og teksten oplives ved smukke farve gengivelser: Harders maleri af Ingemanns Hus, set fra søen, på forsiden, og på bagsiden Lucie Ingemann: »Et kors, stående i en klippeegn, om korset vokser blomster«. Det hænger nu på Sorø Akademi

Bibliotek, og spredt om i heftet er der flere farvereproduktioner.

Den legendariske redaktionssekretær *Karl Elnegaard* mindes af Foldager og Lünell i en fyldig artikel om hans arbejde for ungdommen. Jørgen From Andersen skriver om sit arbejde på Broby Gamle Skole, og Helge Torm har en artikel om Lucie Ingemanns »altertavler« til Sorø kirke, som var anbragt på hver sin side ved kirkens indgang, men som forlængst er fjernet igen. En monumental ligkaptavle er opmagasineret på Amtsmuseet i håbet om at finde en sponsor, der vil betale dens meget påkrævede restaurering.

Allan Tomlinson opfrisker i en artikel gamle sagn om Absalon og Jens Dinesen Jersin, der spillede på lut ved hans grav og blev smidt ud af kirken af ærkebispens personligt.

Den forsvundne ligsten over Jonas, en professionel pilgrim for klostret talte også til fantasien.

Chorus Soranus' 25 års jubilæum er også markeret, og pastor Honoré skriver om foreningen Norden, der snart har 50 års jubilæum. Dette er blot en smagsprøve. Pladsen er begrænset!

Red.

Julegaveidé til soranere

Soranerslips med skolemærke (mørkeblåt, gråt, sort og bordeaux, **kr. 110,-**.

Blazermærke **kr. 100,-**.

(Portofrit).

NYT. Dobbelte kort.

Den hvide Akademybygning i farver med konvolut, **10 stk. 50,- kr.** Portofrit tilsendt.

Send check med bestilling til Sorø Akademi Skole, Ingemanns Hus, 4180 Sorø.

En Soranerjulegave

Merete Hjortsø synger Drachmanns Dyvekes Sange med Peter Heises melodier og Ingemanns Morgen- og Aftensange med Weyses melodier.

Der er endnu mulighed for at erhverve disse på bånd, LP og MC.

Se annoncen i november.

Det kan nås endnu!

ANNONCE

Et af Stiftelsen Sorø Akademis mest attraktive huse, Søgade 7 c, Sorø, er ledig til omgående indflytning.

Huset er det oprindelige hovedhus i ejendommen »Fru Dannemands Hus«, opført i 1700-tallet, restaureret og totalrenoveret i 1987 - med bevarelse af 1700-tals gulve, døre og stuklofter.

Ejendommen er fredet og beliggende direkte ud til Akademyhaven.

Huset er på 168 kvm. med tilhørende kælderrum, udhusrum og have og parkeringsareal.

I stueetagen findes vindfang, hall, toilet, to store stuer og et rummeligt spisekøkken.

På første sal findes tre store værelser samt badeværelse og et depotrum.

Huslejen udgør 8.000 kr. månedligt, hvortil kommer betaling for fjernvarme m.v. Hvert år pr. 1. januar forhøjes lejen med 250 kr. mdl., 1. gang pr. 1. januar 1994.

Til sikkerhed for lejerens forpligtelser efter kontrakten skal lejereren stille en bankgaranti på 30.000 kr.

Interesserede kan rette henvendelse til Stiftelsen Sorø Akademi, H. C. Andersens Boulevard 45, 3.tv., 1553 Kbh. V. Telefon 33 92 54 54.

OKTOBER-FROKOST

Aldrig har Jeg veed et Sted og Skolens leve lydt så manende som denne solbeskinnede torsdag, hvor 12 barkedede basstemmer og en beskeden tenor (tilhørende referenten) gjaldede af karsken bælg.

De forsamlede høje var: J. Bastue Jacobsen '24, Hauerslev '25, Stauning '29, Peter Waagstein '31, Børge Sevaldsen '32, Adam Boserup '36 (hidkommet fra the Sunshine States), Saxtorph '40, Mitens '41, Arne Krog '46, Carl Hanson '51, Kopp '58, Poul Andersen '60 (som med skam at melde kom for sent), og Klaus Runge '87 (som bravt, men med svigtende held bekæmper sit alders-mindreværds-kompleks).

Larmen var slående. På trods af det ganske jævne deltagerantal var forsamlings evne til at frembringe en lydstyrke som en mindre fagforeningsdemonstration på Slotspladsen særdeles veludviklet.

Den i forvejen løftede stemning steg næsten til jubel, da en charmerende ung kvindelig tjener bad om vor opmærksomhed – man mærkede et forventningens åndepust – denne ændredes til en ganske useriøs stemning, da omtalte mademoiselle beskyldte en (eller flere) af frokostdeltagerne fra september-frokosten for at have bøffet en anden ikke-soraner gæsts vindjakke. (Retfærdigvis skal det nævnes, at hun ikke direkte beskyldte os for at have organiseret jakken, men der var et anklagende udtryk i et par ellers temmelig charmerende blå øjne). Soranere er et nærværende folkefærd – så som gode konservative nægtede vi omgående ethvert kendskab til sagen. Nok er vi larmende, alkoholindtagende, brokker os over madens kvalitet, men vi sætter grænser ved gaffling af andre personers overtøj!

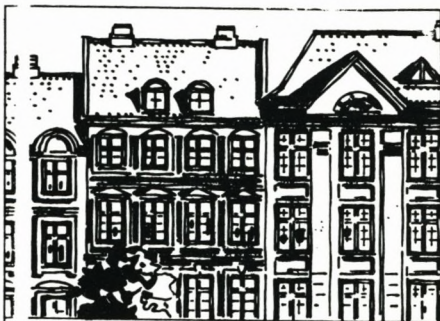
Den sidste tids mangel på foredragsholdere fører det gode med sig, at tidligere tiders *ex tempore* indlæg har fået en renaissance. Denne gang var det Boserup, som leverede et interessant, underholdende og (mistænkeligt) velformuleret (smugtræning?) indlæg om sine oplevelser på den anden side af andedammen. Disse starte-

de i Vancouver i 1951, hvor familien først slog sig ned - og hvor Adam Boserup fik sit første job - som opvasker (til 22 cents i timen). Snart flyttede familien dog til Los Angeles, hvor Boserup, som det vil være de fleste medlemmer bekendt, startede en stokkefabrik. Her har han gennem 30 år bl.a. forsynet præsidenter og monarker med (fysisk) støtte. Siden sin pensionering i 1980 har Boserup kastet sig over sportens verden, hvor han har startet en klub. Efter Boserups indlæg, som afsluttedes med en hilsen fra vor ven Rantzau, drev forsamlingen (minus referenten, som tilhører arbejderklassen) over på Erik den Røde til et (efter sigende) fremragende og langvarigt postludium.

Klaus Runge-

Gammelsoraner cricketkamp aflyst

Søndag den 13. september skulle der have været spillet kamp nr. 99, og alt var planlagt, men så kunne skolen ikke stille noget hold, så kampen måtte aflyses.

**Datidens charme,
nutidens boligkomfort med...**

**FROVIN dannebrogsvinduer
FROVIN palævinduer
FROVIN koblede vinduer og døre**

frovin
vinduer og døre

Ellemosevej 5 A
Ugerløse
DK-4400 Kalundborg
Tlf. 53 50 41 41
Telefax 53 50 40 21

November-frokosten

Der var frokost på Restaurant Prag torsdag den 5. november 1992.

Det var en lille, men selvfølgelig udsøgt skare, der mødtes kl. 12, kun elleve i det hele:

Hauerslev '23, Bastue Jacobsen '24, Stauning '29, Waagstein '31, Sevaldsen '32, Tyndeskov '35, Saxtorph '40, Mitens '41, Eriksen '58, Kurt Andersen, præsiderende '60, og Thomas Knudsen ('91) som Benjamin.

Efter at sangen havde lydt og skolen fået sit leve gik snakken livligt frem og tilbage, men pudsigt nok var det, såvidt jeg kunne høre, nu ikke særligt soransk. 3-4 talte mest om Færøerne, vist både i fortid og fremtid, min sidemand og jeg om fælles bekendte - fra efter Sorø-tiden, og så fremdeles.

Først ved kaffen rejste Bastue Jacobsen sig og gav et fornøjeligt causeri om de lærere, han havde haft. Nogle var velkendte for de fleste, for andre måtte der spørges om, hvem øgenavnene dækkede over. Dette åbnede for historierne og pud-sighederne ved vore lærere; Thomas tog det pænt, men mente dog, at også i dag kunne der mønstres en enkelt original!

Emner Færøerne blev genoptaget under nachspiel'et.

Saxtorph.

Soranske dødsfald

SVEND CLAUSEN (S 25)

14. september 1907 – Oktober 1992

CHRISTIAN BJØDSTRUP

ANDREASEN (R 57)

22. oktober 1940 – 19. oktober 1992

HELGE DAHN (S 21)

16. januar 1904 – 16. september 1992

ERLING TROENSEGAARD-HANSEN (S 23)

5. februar 1904 – Oktober 1992

ELLEN THOMASSEN (S 23)

6. juli 1905 – 25. juli 1992

FLEMMING VALEUR-NISSEN (S 34)

6. juni 1916 – 8. oktober 1992

FRODE WORM-LEONHARD (S 31)

11. marts 1913 – 11. november 1992

ARNE PETER SKOUBY (S 34)

15. maj 1916 – 14. november 1992

MEDELEMSKONTINGENTET

er af generalforsamlingen fastsat til kr. 125,- i 1992. For medlemmer fra og med årgang 1984 samt for medlemmer, der er fyldt 67 år, dog kun kr. 65,-.

Soransk Samfunds kasserer:

Torben Juul Andersen
Kochsvej 16
1812 København F.
Telefon 31 24 85 24
Postgiro 4 00 17 10

Kontingent m.v.

SOR-data
Soransk Samfund
Kochsvej 16
1812 København F.
Giro 3 27 13 07

OBS – Årgang 92 er kontingentfri.

Adresseændring skal i Skandinavien ske til det lokale postkontor (udenfor Skandinavien direkte til kassereren).

OBS – BETALING

Til de medlemmer, der er bosat i Danmark, på Færøerne, i Norge, Finland, Sverige og i Island frem-sendes fortrykte girokort. Udlandssoranere bedes **indbetale kontingent i check, trukket på en dansk bank**, da Samfundet ellers må betale **30,00 kr.** for at veksle en udenlandsk check. Denne indbetaling må gerne komme kassereren i hænde u/ yderligere opfordring, hvorved Samfundet sparer tid og penge til opkrævning.

Henvendelse vedrørende SORANSK SAMFUND

stiles til:

Formanden, advokat Niels Ulrik Kopp
Ny Kongensgade 20
1557 København V
Telefon 33 12 66 48

SORANERBLADET: Redaktion

Svend Ranvig
Kongebrovej 28
4180 Sorø
Tlf. 53 63 08 57 (bedst 18-19)

SORANERBLADET: Administration

Torben Juul Andersen
Kochsvej 16, 1812 Frederiksberg
Tlf. arb. 33 33 34 69. Priv. 31 24 85 24.

Sorø Bogtrykkeri APS

Alleen 9, 4180 Sorø
Tlf. 53 63 05 75 – Fax. 53 63 51 75

ISSN 0903-1340

INGE MARGRETHE HESS

HESSVEJ 10
7120 VEJLE ØSTAdressendringer og re-
klamationer rettes i Skan-
dinavien til det lokale
postkontor.

Indhent tilbud på

Person-, Last-, Varevogne

MERCEDES-BENZ4100 Ringsted
Bragesvej 9
53 61 33 554300 Holbæk
Hovedvej 4
53 43 41 224400 Kalundborg
Slagelsevej 162
53 51 11 664500 Nykøbing Sj.
Autogården
53 41 11 22**LYNGE & SØN A/S**

INTERNATIONALT ANTIKVIARIAT

SILKEGADE 11 - DK
1103 KØBENHAVN K.
TELEFON (01) 15 53 35Sorø Akademis
Skovdistrikt

Telf. 53 63 01 25

Steen Harrsen
advokat (H)**Michael Abel**
advokat (L)**Jens Kløkhøj**
advokat (L)**Finn Jørgensen**
advokat (L)**Palle Andersen**
advokat (H)Advokatcentret
Havnepladsen 6
4300 Holbæk
Tel. 53 43 44 45
Fax 53 43 01 12
Giro 3 03 81 81**ADVOKAT**

CENTRET